

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Οι βλεφαρίδες του Γουλιέλμου χαμήλωσαν και ένα δάκρυ φάνηκε στα μάτια του. ‘Ωστόσο της είπε πάλι :

— Δεν σέ πιστεύω ! Δεν σέ πιστεύω !...

‘Εκείνη τότε του απάντησε :

— Σκότωσέ με, αλλά μάθε ότι δεν σέ άπατοῦσα.

Τῆ στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε από τὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὁ Φλορεστάν και ὑποκλίθηκε. Ἦταν ὄχρος και ταραγμένος περισσότερο ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους. ‘Όλη του ἡ ψυχὴ πετοῦσε πρὸς τὸν ἀδελφὸ του. Τὰ βλέμματά του γεμίτα ἀγάπη και τρυφερότητα εἶχαν καρφωθεῖ ἀπάνω του. ‘Ο Γουλιέλμος κ' ὁ κόμης βλέποντάς τον ἐξήφανα στεκόντουσαν σιωπηλοὶ και ξαφνιασμένοι. Τότε ὁ Φλορεστάν στρέφοντας πρὸς τὴν Ἰωάννα, εἶπε :

— Μὴ φοβάσθε τίποτε, δυστυχισμένη γυναίκα. Ἦμιον στὸ διπλανὸ δωμάτιο, τὰ ἀκουσα ὅλα και σὰς φέρωω τὴ μαρτυρία μου.

— Τὴ μαρτυρία σας !... εἶπε εἰρωνικά ὁ Γουλιέλμος, ἀναμετρώντας τὸ Φλορεστάν πού φοροῦσε οὐχὴ ἐγγάτη. Καλὰ λοιπόν !. Ἄλλὰ πρῶτα λέστε με ποὺς εἶστε;

‘Ο Φλορεστάν, χωρίς ν' ἀποτραβῆξῃ τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὸ Γοδεφρίδο, ἐπάνησε με γλυκύτητα :

— Τὸ βλέπετε πολὺ καλά. Εἶμαι ξένος σας.

— Καμμία ἀμφιβολία, κύριε. Μά πῶς ἐμπήκατε στὸ σπίτι μου ;

— Ἀπὸ τάνοιχτὸ παράθυρο. Ὑπέφερα, ἐπρεπε νὰ ἀναπαυθῶ κάπου καί, νομίζοντας τὸ σπίτι σας ἐγκαταλειμμένο, ζήτησα ἀσυλο σ' αὐτό. ‘Ο δὸν Ραφαήλ, φαίνεται, εἶχε ἔλθει πρὶν ἀπὸ μένα ἀλλὰ οἱ σκοποὶ του δὲν ἦσαν διόλου ἀθῶοι. Τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὶς φωνές τῆς συζύγου σας.

— ‘Ωστε, ρώτησε ὁ Γουλιέλμος ἀσθμαίνοντας, ὑπῆρξε μάρτυς στὴ συνέντευξί !

— Ὑπῆρξα μάρτυς σὲ μιὰ σκηνὴ ἡ ὁποία ἀρκεῖ γιὰ νὰ χαρακτηρισθῇ ὁ δὸν Ραφαήλ ὡς ἄτιμος.

— Καί, ἀφοῦ μπορούσατε νὰ τεματίσετε τὴν σκηνή, γιατί δὲν τὸ κάνατε;

— Γιατί ἦμιον περίεργος νὰ δῶ μέχρη ποῖου σημείου εἶνε παληάνθρωπος ὁ Ἰσπανός αὐτός. ‘Εξ ἄλλου τῆς στιγμῆς πού μιπήκατε σεις μέσα ἐτοιμαζόμενοι νὰ τὸν σκοτώσω σὰ σκύλλο.

— Ἀκούσ ; φώναξε τότε ἡ Ἰωάννα στὸ σύζυγὸ της.

Καί φιλώντας τὰ χέρια τοῦ ἀγνώστου ὑπερασπιστοῦ της, ἐτραύλισε γεμάτη χαρὰ :

— Ἐδῶραιστώ, κύριε... Ἐυχαριστώ.

Καί στραφῆκε πρὸς τὸ σύζυγὸ της, ἀλλὰ ὁ Λοβέρτ πού δὲν εἶχε πεισθῇ ἀκόμη ὀλοτελα, τὴν ἐκράτησε μ' ἕνα νερμα σὲ ἀπόσταση, σκοούπισε τὸ μέτωπό του και ἀρχισε νὰ σκέπτεται.

‘Ο Φλορεστάν σφίγγοντας στὰ χέρια του τὴν ἐπιστολὴ τοῦ πατέρα του, ἐκοίταζε τὸν ἀδελφὸ του και εἶλεγε μέσα του :

— Πῶς θὰ με δεχθῆ ἄραγε;

‘Ο κόμης τῆς Θούνης πάλι ἐξέταξε, σκεπτικῶς οἱ σιωπηλός, με συμπάθεια τὸ Φλορεστάν. Τοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωσι ἡ περήφανη φυσιογνωμία του, ἡ ὀμίλια του και τὸ σταθερὸ βλέμμα του. Ἐπειτα, καθὼς τὸν ἐκοίταζε καλλίτερον, ἀνετήληθη ξαφνιασμένος ὅτι ὁ ἀγνώστος αὐτός ἦταν ἡ ζωντανὴ εἰκόνα του.

‘Υστερ' ἀπὸ ἀρκετὴ σιωπὴ ὁ Γουλιέλμος ξανάλε εἰρωνικά :

— Κύριε, μιλᾶτε θαυμάσια, αὐτὸ ὅμως δὲν με βεβαιώνει γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν λεγομένων σας. Σὰς ρωτῶ και πάλι ποὺς εἶστε ; ‘Όσο γιὰ μένα, σὰς προλέγω ὅτι ἐχω σχηματισμένη τὴν ιδέα μου γιὰ σὰς.

— Καί ποιά εἶνε αὐτή ;

— Κατὰ τὴν ιδέα μου, εἶσθε ἢ κατὰσκοπος ἢ συνένοχος τοῦ δὸν Ραφαήλ.

— ‘Όσο γι' αὐτό, κύριε Λοβέρτ, δὲν ἐχω νὰ σὰς πῶ ἄλλο ἀπὸ αὐτὸ πού σας εἶλε προηγούμενως ἡ σύζυγός σας : Κοιτᾶχτε με μέσα στὰ μάτια.

Καί καθὼς εἶλε τὰ λόγια αὐτά, ἔκανε ἕνα βῆμα ἐμπρὸς και πῆγε καί στάθηκε στὸ πλευρὸ τοῦ κόμητος Γοδεφρίδου.

Ἦ εὐγένεια πού ἦταν ἡ κριωτέρα γραμμὴ τῶν δύο αὐτῶν φυσιογνωμιῶν, ἀξίονοβουδὸς τόσο με μιὰ ὁμοία λάμψη, ὅστε ὁ Γουλιέλμος και ἡ Ἰωάννα ξεφάνισαν μαζί ξαφνιασμένοι.

Κι' ἀμέσως ὁ Γουλιέλμος καθὼς θυμήθηκε μερικά λόγια πού τοῦ εἶχε πῆ ἡ Ἰωάννα, φώναξε γεμάτος χαρὰ.

— Εἶσθε χωρίς ἄλλο ὁ ὑποκόμης ντὲ Μορλάκ και εἶσθε σεις ἐκείνος πού παραδόσατε τὰ κλειδιά τοῦ Ἁγίου Κεντίνου...

— Ναι, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ἄπλῶ ὁ Φλορεστάν.

‘Ο Γουλιέλμος ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω... Τὸ μυστήριον ἐξηγεῖτο τώρα.

— Ζήτη!.. φώναξε ὁ Γουλιέλμος, ἡ τιμὴ σας σώθηκε, κύριε κόμης, και μὰ τὸ Θεὸ δὲν θὰ ἤθελα, διόλου νὰ εἶμαι στὴ θέση τοῦ κυρίου ντὲ Μορλάκ.

‘Ο Φλορεστάν ἐκούνησε τὸ κεφάλι του και εἶλε.

— Ἔστο. Ἄλλὰ μὴ με ὀνομάζετε πιά ἔτσι. Σήμερα δικαιούμαι νὰ φέρω ἐν' ἄλλο ὄνομα. Σήμερα ὀνομάζομαι κόμης Φλορεστάν τῆς Θούνης.

Καί δείχοντας τὴν ἐπιστολὴ στὸ ξαφνιασμένο Γοδεφρίδο, ἐπρόσθεσε.

— Διαβάστε!

Τῆ στιγμή εκείνη ἡ πόρτα ἀνοίξε με πάταγο. Ἦ Μαγδαληνὴ και ὁ Πλορσὲτ ἐμπήξαν λαχανιασμένοι μέσα στὸ δωμάτιο, φωνάζοντας :

— Ἐμπρός!.. Ἐμπρός!.. φευγάτε, ἐξοχώτατε!... Μὰς ἐπρόδωσαν!..

Σὲ δέκα λεπτά θὰ βρῶσκονται οἱ ἐχθροὶ μας ἐδῶ! Μὰ ὁ κόμης ὁ ὁποῖος ἐντομεταξὺ εἶχε ἀνοίξει τὴν ἐπιστολὴ τοῦ πατέρα του και τὴν εἶχε διαβάσει, ἐφώναξε ἐξαλλός ἀπὸ τὴν χαρὰ του :

— ‘Ο ἀδελφός μου !... ‘Ο ἀδελφός !... Ἐχω ἀδελφὸ !...

‘Ωρμησε πρὸς τὸ Φλορεστάν, τὸν ἀγκάλιασε και ἀρχισε νὰ τὸν σφίγγῃ ἄπῶν στὸ στήθος του.

— Ἄχ, ἐμψύχισε κατόπι. Μπορῶ νὰ πεθάνω τώρα !... Τὸ ὄνομά μας δὲ θὰ σβῆση.

Τοῦ Φλορεστάν ἡ συγκίνηση δὲν ἐξαριόταν πιά, ἡ καρδιά του πῆγανε νὰ σπάση. Μεθυσμένος ἀπὸ τὴν εὐτυχία του, τρέμοντας ἀπὸ ἀγαλλίαση, ἀπέδιδε στὸ Γοδεφρίδο με τὴν ἴδια στοργὴ τὶς θεωπίες του και μέσα στὴν ἱερὴ ἐκείνη σκηνὴ τῆς ἀναγνωρίσεως ἔθαψε γιὰ πάντα τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴ Δολόρα :

— Ἄχ, ἀδελφέ, ἀδελφέ μου, ὀλόλυξε μέσα στὰ δάκρυά σου, με ἀποξημιώνεις αὐτὴ τὴ στιγμή γιὰ ὅλες τὶς θλίψεις πού ἐννοῶσα στὴ βασανισμένη μου ζωὴ... Ἄλλὰ γιατί ὀμιλεῖς περὶ θανάτου ;... ‘Ο ἐνοχος, ἀδελφέ μου, θὰ πεθάνη και ἐγὼ εἶμαι ἀθῶος !

‘Ο Γοδεφρίδος πῆρε στοργικά τὰ χέρια του, ἐνῶ στὸ πρόσωπό του ἀπλώθηκε μιὰ θλίψη :

— Ἀκουσε, τοῦ εἶλε σιγὰ σιγὰ, και μὴν ἐπιμένεις σ' αὐτὸ πού λές. Καί ἐσύ, ἀδελφέ μου, εἶσαι ἀθῶος ! Τὸ διάβασα μέσα στὰ μάτια σου, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς σου πού εἶνε ὁμοία σὴν τὴ δική μου, ὅπως εἶνε και τὰ πρόσωπά μας !... Δεν εἶσαι σὺ ἐνοχος ἀτιμίας !. ἐσύ ἦσουν τὸ τυφλὸ ὄργανο μιᾶς διαβολικῆς μηχανοραφίας, τὴν ὁποία ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω τώρα. Ἐνας ἐχθρός μου, ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς με μορφή ἀνθρώπου, χρησιμοποίησε τὴν καταπληκτικὴ μας ὁμοιότητα γιὰ νὰ μᾶς καταστρέψῃ... Τὸν ἀνθρώπο ὅμως αὐτό, τὸν ἄτιμο, τὸν ὀλοφρόνο, τὸν Διέω Διάξ πρέπει νὰ ζήσης γιὰ νὰ τὸν βοηθῆ και νὰ τὸν κάνης νὰ ὀμολογήσῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Πρέπει νὰ ζήσης γιὰ νὰ ἀποκαταστήσης τὴν τιμὴ μας.

— Ὁχι, εἶλε ὁ Φλορεστάν. Τὸ ἔργο αὐτό, ἀδελφέ μου, πρέπει νὰ τὸ κάνης ἐσύ... Ἐμένα μ' ἔχει ἐγκαταλείψει πιά ἡ ἐνεργητικότης μου γιὰ νὰ τὸ ἀναλάβω... Ἦ πάλι με ἔχει συντριβεῖ. Σήμερα εἶνε ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου πού ἡ εὐτυχία μ' ἀγγίζει με τὰ φτερά της ! Ἦ ἀγάπη μου κάνει τὴν καρδιά μου νὰ τρέμῃ. Εἶμαι εὐτυχής, ἀφῆσέ με νὰ πεθάνω ἔτσι. Ἀφῆσέ με νὰ πεθάνω, νὰ κοιμηθῶ μέσ' στὴ χαρὰ μου...

— Ἀνόητε ! Γιατί νὰ πεθάνης ἀφοῦ τίποτε δὲν σὲ ἀναγκάζει σ' αὐτό. Ἦ θυσία σου, ἐξ ἄλλου, εἶνε ἀνοφελής : Μήπως νομίζεις ὅτι ὁ θάνατός σου θὰ με σώσῃ ; Ὁχι ! Ἐγὼ εἶμαι πού φορῶς καταδικασμένος... Καί ἂν δικαιωθῶ γιὰ τὴν ἀτιμία πού μου ἀποδίδουν ὅτι παρέδωσα τὰ κλειδιά τοῦ Ἁγίου Κεντίνου, θὰ μείνη ἡ καταδίκη μου ὡς συνομότου...

— Θὰ πληρώσω ἐγὼ γιὰ σένα ἀδελφέ μου ! εἶπε ὁ Φλορεστάν στὰ χεῖλη τοῦ ὀποῖου ἀνθῆσε ἕνα χαμόγελο... Τὰ κεφάλια μας μοιᾶζουμε τόσο ὅστε ὁ δῆμος δὲν θ' ἀντιλήφῃ τίποτε... Ἐλα, μὴν ἐπιμένεις, ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀμετακλήτη...

— Τότε θὰ πεθάνουμε κ' οἱ δύο ! φώναξε ὁ Γοδεφρίδος.

— Καί τὸνομά μας θὰ μείνη κηλιδωμένο ἀπὸ τὴν ἀτιμία :

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ

ΣΤΟ “ΜΠΟΥΚΕΤΟ..”

« Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ... »

Τὸ πλέον αισθηματικόν, τὸ παρακτικότερον και γοητευτικότερον τῶν μυθιστορημάτων.

Ἐκανε ἕνα βῆμα ἐμπρὸς και στάθηκε.